

TUSSENKINDEREN

Voor Lennart

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

Kinderkaas

Julie en haar hondjes (serie)

De wens van Ice Cream Boy

Het hondje van de buren

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

De winnaar van het Grote Geluk

Het iets

Voor young adults

Ten. De Jaarling

Lorena Veldhuijzen

Tussenkinderen

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio (Masja Maesen)

met elementen van Shutterstock.AI

Trefw.: geheimen, familie, rouw, schat

NUR 283, 284

ISBN 978 90 448 5734 4

D/2025/4124/155

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

LORENA VELDHUIJZEN

Tussen kinderen

Clavis

Iedereen gaat dood.
Maar sommigen gaan dood
en komen terug.

Zijn naam was Jack. Jack Nielson. Jack kon iets dat tot nu toe geen enkel ander menselijk schepsel was gelukt. Onder water ademen. Als hij de zee in liep en verdween in het wit van de golven, werd alles zoals het hoorde te zijn. Hij keek naar de vissen die met hem meezwommen, naar het krabbetje dat vanonder het zand vandaan kwam, en dan zuchtte hij diep van geluk. De zee antwoordde altijd, met fijne bubbels die om hem heen wervelden.

Jack wist dat hij in de zee thuishoorde, en de zee thuis in hem.

Zo was het niet altijd geweest. Lang geleden was hij het meest in het grote witte huis in de duinen. Het huis stond op een eiland en lag pal achter een langgerekt strand dat alleen in de vakanties druk bezocht werd. In de wintermaanden was het verlaten, en had de eindeloze zandvlakte iets van een woestijn. Een woestijn aan zee.

Jack woonde er samen met zijn vader en moeder. En zijn oma, alleen was zij er eigenlijk niet. Niet meer helemaal. Eerst woonde zijn grootvader er ook. Maar op een dag viel hij zomaar in slaap, voor altijd. ‘De koek is op,’ zei oma. Ze

was naast hem op bed gaan liggen en niet meer opgestaan. Wat ze precies had, was de dokters een raadsel. Maar de vader en moeder van Jack wisten het wel. Liefdesverdriet. Om opa. Die er niet meer was.

Jack had zijn oma een keer horen mopperen, toen hij langs haar kamer liep. ‘Wanneer kom je me toch halen?’ had ze gezegd. Ze keek hem vanaf het bed boos aan. Opa zat in een lijst en lachte. Misschien werd oma daarom nog bozer, omdat hij voor altijd en eeuwig vrolijk was, achter het glas. En zij niet. En toen gooide ze de fotolijst zomaar tegen de deur.

De scherven vielen voor Jacks voeten. Hij schrok, vooral van oma, want haar ogen waren zo ver weg. Ze zaten niet meer in de dag zelf in ieder geval. Dat was de laatste keer geweest dat hij haar had zien bewegen. Soms zette Jacks vader haar in een rolstoel. Dan duwde hij haar naar het raam, zodat ze naar buiten kon kijken. Want tussen de duinen lag de zee. En de zee roerde zich altijd.

Soms bezat de zee een vaalgrijze glans. Dan joegen er donkere wolken over en spuugde ze haar golven het strand op. Op andere dagen had ze een glinstering als van de binnenkant van een oester, en kabbelde ze tevreden. Jack kon uren naar haar kijken, naar hoe ze het strand op rolde en zich daarna weer terugtrok. Soms lagen er op haar golven koppen van wit

schuim. Dikke bellen die ze uitspuugde en die in een zwieren-
de lijn achterbleven op het natte zand. Magisch vond hij het.

‘Jij had als zeemeerman geboren moeten worden, Jack,’ zei
zijn vader een keer.

‘Dan had hij ook gemakkelijker zijn zwemdiploma gehaald,’
grapte zijn moeder erachteraan. ‘Een zeemeerman zwemt al-
tijd onder water.’

Met lange slagen gleed Jack door de zee. Hij hield zijn hoofd
onder water, zo lang mogelijk. Zo zwom hij het allerliefst. En
daarom had de oude Toma hem bijna niet laten slagen.

Toma gaf zwemles aan de kinderen van het eiland. Niet in
een zwembad, maar in de zee. Hij zei dat het de beste plek was
om goed te leren zwemmen.

‘Je weet dat hij het kan, Toma,’ had Jacks moeder tegen de
badmeester gezegd.

‘Hij laat het niet zien, Eleanor. Ik wil hem graag een diploma
geven, maar regels zijn regels.’

Toma was een vriend van de familie. Hij was altijd op het
strand te vinden. Samen met Polly, zijn hondje. Vanuit zijn
houten hut hield hij de badgasten in de gaten. Soms zat hij in
zijn oranje rubberboot op zee. Dan was er een noodgeval.

‘Jack is gewoon dol op water,’ antwoordde zijn vader.

‘Op *onder water*,’ zei Jack, en toen was iedereen gaan lachen.

Om de kleine Jack die het liefst als een vis door het water gleed. Toma gaf hem een medaille, een van echt goud, en Jack bleef zwemmen zoals hij het liefste deed.

Met de jaren werden zijn armen en zijn benen sterker. Jack hield van de zee en de zee hield van hem. Zelfs als de kou het water lamsloeg en zijn adem de lucht in kringelde, rende hij naar haar toe. Dan verdween hij in haar golven en liet hij zich leiden naar waar zij hem bracht. Als ze te hard aan hem trok, draaide hij zich om. Dan zwom hij in een diagonale lijn terug naar de kust.

De dagen dat hij de zee met rust liet, waren de dagen dat Toma de rode vlag hees. Als de rode vlag wapperde, mocht hij niet. Daar viel niet over te onderhandelen.

‘Voor de zee moet je respect hebben, Jack,’ had zijn vader een keer gezegd. ‘Ze kan soms een beetje nijdig zijn. Als je moeder boos is, laat ik haar ook het liefst met rust. Gelukkig gebeurt dat maar zelden.’ En toen gaf hij haar een dikke zoen.

‘Ieuw!’ had Jack geroepen. ‘Dat is een natte!’

‘Net als de zee,’ lachte zijn moeder.

Op zulke momenten toverde zijn vader zijn oude platen-collectie tevoorschijn. ‘Tijd voor echte muziek met een kraak-je,’ zei hij dan.

‘Zet je ons liedje op?’ vroeg zijn moeder, en dan zette zijn

vader de naald op het tweede dikke lijntje van de plaat. ‘Our House’ was een liedje met fijne zinnen over een vuurtje in de open haard en bloemen in een vaas. Een liedje over zomaar een huis, een huis als dat van Jack.

Want het grote witte huis was een fijn huis, zijn huis, thuis. En toch was hij op een dag weggegaan.

Nog steeds begreep Jack niet hoe alles zomaar op die ene dag kon veranderen.

Het was zomer. Een bloedhete dag. Het strand pulde uit van de badgasten. Op zulke dagen bleef Jack liever binnen. Dan nam hij 's avonds een duik, als iedereen was vertrokken. Het uitzicht op de aangebakken mensen die glommen van de zonnebrand, had iets droevigs. Alsof het strand daarvoor niet was bedoeld. En de zee ook niet.

Vandaag zag ze vlak en mat. Boven haar dreven kleine wolkes in het blauw, die voorzichtig aan elkaar plakten. De zon piepte er steeds minder doorheen.

‘Er komt noodweer aan,’ bromde Jacks vader.

Het was zaterdag. Daarom was hij thuis. Op doordeweekse dagen nam Jacks vader de boot naar het vasteland. Daar was

zijn werk. Serieus werk waar Jack niet veel van begreep. Het was in de stad, in een hoog gebouw, op de bovenste verdieping. Jack was er wel eens geweest. Hij begreep niet hoe zijn vader het daar vijf dagen in de week uithield.

Zijn moeder ging niet met de boot. Zijn moeder bleef op het eiland. 'Ik ben hier geboren en ik ga hier dood,' had ze een keer gezegd. 'De stad is geen plek voor mij.'

Jacks moeder maakte natuurkunst. Zo noemde ze het. Er was maar één dorp op het eiland en dat dorp had maar één straat. In die straat stond haar winkel. Vol merkwaardige maaksels. Het plafond was een blauwe hemel vol zeesterren. Hier en daar hing er een pruik van zeewier, en dan was er nog een ijzeren rek, vol schoenen die ze vond aan de kustlijn. Het waren vooral rechterschoenen, die spoelden het vaakst aan. Jacks moeder poetste ze op en gaf ze een naam, in de hoop dat ze ooit werden opgehaald.

De mosselstoel was misschien nog het vreemdste kunstwerk van allemaal. Het zwarte gevaarte stonk naar oude vis. Erop zitten kon niet eens, dan gingen de schalen van de mosselen kapot. Jack vond het eigenlijk een nutteloos ding, maar zijn moeder zei dat kunst ook op een andere manier nuttig kon zijn.

Haar winkel lag tegenover een supermarkt. Aan het einde van de straat was nog een café, maar dat was gesloten. Waar-

om wist Jack niet. Zijn moeder had een keer gemompeld dat er een vloek op de plek rustte, maar daar was niets van te zien. Voor de ramen zaten gordijnen, van dik, geel fluweel waar je niet doorheen kon kijken.

De winkel van zijn moeder was erg geliefd. In het hoogseizoen zat het er propvol zweterige toeristen. Allemaal kochten ze wel iets. Niet omdat ze het echt wilden, maar omdat ze niet wisten wat ze anders met hun geld aan moesten.

Het eiland met één straat stond er op Booking.com. Online klonk het heerlijk, maar na een dag waren de bezoekers het eiland rond. En dan bleef er niet veel meer over dan de winkel van Jacks moeder.

Ze staaarde uit het raam. ‘Toma hijst de rode vlag. Is het daar niet te vroeg voor?’

‘Je kent Toma,’ antwoordde Jacks vader. ‘Hij weet precies wanneer het weer omslaat.’

‘Zullen we hem helpen? Zo meteen wordt het topdrukte voor hem.’

Zijn ouders vertrokken naar buiten. Toma was niet alleen badmeester, hij deed ook de verhuur van surfplanken. Nu er storm op komst was, duurde het niet lang meer voordat hij alle uitgeleende planken weer moest innemen.

Jack pakte zijn verrekijker. Voor de kleine houten surfkeet,

naast de uitkijkpost en de hut van Toma, stond een rij die met de seconde groeide.

Tien minuten later sloeg de regen tegen de ramen. Op het strand heerste vrolijke paniek. De badgasten gebruikten hun handdoeken als paraplu en begonnen te rennen. Langs het huis van Jack kronkelde een smalle asfaltweg de duinen in. Een lange bonte stoet van half aangeklede mensen trok aan het raam voorbij.

‘Is het weer carnaval?’ bromde oma, die vanuit haar rolstoel naar buiten staarde.

‘Grappig, hè, oma?’ probeerde Jack.

Oma lachte niet. Met droevige ogen bekeek ze de optocht in de regen.

‘David hield van dit weer,’ zei ze toen. ‘Toen jij nog niet geboren was en wij nog jong waren, ging hij dan altijd de zee op. Iedereen verklaarde hem voor gek. Jouw opa was zo gek als een deur, Jack. Maar wel een vrolijke deur.’ Heel eventjes verscheen er een krul in haar lippen.

Grote handen en een bos wit haar. Met ogen die altijd ondeugend fonkelden. Dat was Jacks opa. Jack had zijn ogen, zei zijn oma altijd als ze naar de foto in de lijst met het kapotte glas staarde.

Jack keek omhoog naar de hemel. Die was nu zwart, zwart

met grijze slierten. De eerste bliksemstraal trok een felle streep. Het strand was leeg.

Dat was het moment dat de vlieger verscheen. Een groene draak met oranje vlammen. Hij joeg door de lucht alsof iemand hem op de hielen zat. Het handvat slingerde vlak boven grond en schraapte zo nu en dan over het zand. De draak vloog naar de zee met haar hoge golven. Het was altijd weer magisch, dacht Jack, hoe snel ze kon veranderen.

Net toen hij zich afvroeg van wie de vlieger zou zijn, zag hij een klein meisje het strand op rennen. Ze was een jaar of vijf. Het meisje keek omhoog en strekte haar armen naar de houten lat waar het laatste restje touw rond zat. Maar het handvat sloeg wild om zich heen. De draak wilde niet bij het meisje zijn, de draak wilde de hemel in, de zee over.

Het meisje had iets van de engel die zijn vader op kerst-avond in de top van hun spar bond, samen met duizenden lichtjes. De boom stond in de achtertuin. Elk jaar liep het hele dorp uit. Voor de boom en voor de warme kerstcake van zijn moeder.

Jack keek naar het meisje dat achter de vlieger aan rende. Haar blonde haren waaiden als een krans om haar gezicht. Haar wangen zagen rood van opwindning. Hij kon zien dat ze de draak niet zou loslaten, haar voetjes stonden al in het schuim

van de zee. Het meisje keek op naar de draak, die hoger en hoger klom.

‘Jack, dit gaat niet goed,’ sprak zijn oma scherp. In haar stem klonk lichte paniek die Jack nooit eerder had gehoord.

Het meisje bukte. Haar arm ging onder water. Daar moest het handvat van de vlieger liggen, daar, op de bodem van de zee. Maar de zee wilde haar niet, de zee duwde haar weg. Met één grote golf sloeg ze het meisje omver. Daarna trok ze al haar water met zich mee terug.

‘Jack!’ riep zijn oma. Maar Jack hoorde haar al niet meer.

Hij rende naar buiten, de veranda op, de trap af. Het helmgras sloeg tegen zijn benen. Het zand was nat, waardoor hij zich beter kon afzetten. De lucht loeide. Het staaldraad van de rode vlag zwiepte ijzig tegen de stok.

De zee zag nu even zwart als de hemel. Jack keek naar het meisje in haar witte jurk. Een tweede golf viel over haar heen. Heel even was ze verdwenen. Toen hij haar weer zag, stak ze haar handjes uit. Het meisje wilde opstaan, maar de zee trok haar naar beneden en liet haar zitten. Hij zag aan haar gezicht dat ze huilde.

‘Ik kom eraan!’ riep Jack.

Zijn voeten zakten weg in het zand. Hij was er bijna, nog één meter.

Daar was haar handje. Hij tilde haar op.

‘Kom maar, kleine,’ zei hij, ‘ik heb je!’

En toen kwam de golf. Deze was groter dan alle andere. Het meisje was te zwaar voor hem. De grijze krul die om hen heen sloeg, was te sterk. Jack en het meisje vielen. Haar handjes grepen nog steviger om zijn nek.

Jack stond op, maar de zee wilde niet dat hij opstond. De zee wilde hem en het meisje.

Heel even was zijn hoofd boven water.

‘Mama!’ riep het meisje.

‘Mama komt zo,’ hijgde Jack. ‘Kijk, daar is ze.’

Een vrouw rende het strand op. Haar armen zwaaiden in de lucht. Toen ze het meisje zag, begon ze te schreeuwen.

Jack probeerde op te staan, maar de grond onder zijn voeten was verdwenen. Het meisje om zijn nek was te zwaar, ze duwde hem naar beneden. De zee golfde over hem heen, en het zoute water gleed zijn keel in.

Toen kwam de klap, tegen de achterkant van zijn hoofd. Een plank gleed over hem heen. Een surfboard van de badgasten. Iemand moest het zijn vergeten, dacht Jack verward. Met één hand greep hij de plank, met zijn andere pakte hij de arm van het meisje.

Door een waas van water keek hij op naar de draak die

hoog aan de hemel naar hem lachte. Met zijn allerlaatste kracht duwde hij het meisje omhoog. De laatste golf die hij zich herinnerde, nam de plank met het meisje mee.